

První den

„Vy budete pracovat s náma?“

„Ano. Vzal jsem si půl roku neplacené dovolené.“

„To jako, že budete na stavbě každý den?“

„Vypadá to, že vám to vadí.“

„No neřekl ste nám to. Nejsme zvyklí dělat s někým. Lidi, pro který děláme, vídáme normálně jen v pátek, když je výplata.“

„No tak mě uvidíte každý den.“

„To nemyslíte vážně, pane Tanner. Každopádně se musíme dohodnout na tom, kdo bude šéfovat.“

„Nechápu.“

„Kdo bude tu práci řídit? Vy ste šéf, ale o krovech nevíte nic, takže jak to uděláme?“

„Za prvé už jsem si jednu střechu na domě opravil a za druhé si každý bude dělat to svoje.“

„My to naše a vy to vaše, jo? Takže jinak řečeno si budeme moct dělat po svém, a vy se do toho nebudete míchat.“

„Jestli půjde všechno dobře, tak ano.“

„A kdo bude rozhodovat, jestli jde všechno dobře, nebo ne?“

„Já.“

„Dobře... Dívejte, Pedrova fena měla teďka mladý. Nemůže ji nechat doma samotnou se všema těma štěňatama, kvůli sousedům, chápete že, to štěkání a tak... Takže je přivezl, myslí si, že by je pustil na zahradu. Samozřejmě nevěděl, že tady budete. Je to problém?“

„Co?“

„Že je pustí do zahrady.“

„Kolik jich je?“

„S fenkou šest.“

Ještě než jsem stačil odpovědět, smečka se vyřítla z nákladáku a rozeběhla se do trávy. Ti mladí byli skoro dospělí, uštěkaní, rozdivočelí, navzájem k sobě agresivní, a hlavně oškliví k nevydržení. Jakmile mě rodinka spatřila, jeden po druhém si mě přišli očmuchtat a pak se mi motali okolo nohou. Bylo to vážně zvláštní, ale ta zvířata byla cítit benzínem, přesněji naftou. Chvilku se potloukali poblíž a pak se jako na nějaký neviditelný pokyn na mě rozštěkali. Pierre a Pedro se té scénce smáli, a když pochopili, že ti vořeši už překročili meze, páníček té smečky přišel a uštědřil feně pořádný kopanec do břicha. Randál ve vteřině přestal. Jakoby na omluvu mi Pedro řekl:

„To víte, to je tím, že vás ještě neznají, za pár dní to bude lepší.“

Pierre a Pedro

Pierre Sandre a Pedro Kantor tvořili duo, jaké potkáte jednou za život. Sandre byl takový vyhublý/ vysušený kostnatý dlouhán a pohyboval se jako nějaký nemotorný hmyz. Při pohledu na Pedra Kantora zase člověku nešlo do hlavy, jak tak malý člověk unese tolik sádla. Měl krátké nohy, trpasličí paže, buřtíkovité prsty, žádný krk a břicho mu přetévalo na všechny strany. A tento nesourodý páreček se chystal k činnosti na mé křehké střeše z tašek. Jak tam budou baletit, jsem si nějak nedovedl představit.

Byl první den, kdy se Pierre a Pedro měli ujmout svého úkolu, a já jsem neviděl, že by stavěli byt jen náznak lešení. Kolem poledne za mnou přišel Pierre se slovy:

„Máte žebřík? My totiž nemáme.“

„A jak to děláte normálně?“

„Půjčíme si žebřík od toho člověka, u kterýho pracujem.“

„A co když nemá?“

„Děláte si srandu, nebo co? Každý má nějaký žebřík.“

Při takové drzosti mi mělo dojít, že se vydávám na nesprávnou cestu a že jsem se nalodil na vratký vor s těmi nejzpuštějšími piráty. Namísto toho jsem jejich rozmarný přísuzoval jenom bohorovnosti, kterou se vyznačují opravdoví profesionálové.

Dopravili si na střechu pár kousků nářadí a taky obrovský tranzistor, který jako nějaký alkalický muezzin zaplavoval celou čtvrť svým ryčným zvukem. Čas od času moderátor vytasil na posluchače na telefonu vlezlou otázku ze známé písničky, „A ty se ptáš, kdo jsem já?“ Na to tam nahoře ti mí dva ptáčci, aniž by si dali znamení nebo zvedli hlavu od práce, hromovým unisonem zanotovali: „Já jsem král rádiáá!“